

uitkomt. En als u dat mislukt, als zij aan uwe verwachtingen ontgroeien, als zij niet willen zooals gij gemeend hadt dat zij zouden willen en de groep niet zoo mooi wordt als gij gehoopt hadt dat zij worden zou: wel, probeer het dan anders, maar altijd met de natuur mee, nooit er tegen in.

Houd u daaraan ook, als gij genoodzaakt zijt te snoeien. In tuinen is dit dikwijls onvermijdelijk, zullen zij geen wildernissen worden. Een boom, een heester kan te groot worden voor de beperkte ruimte, die gij hem kunt toestaan; en als gij ze dan niet wilt uitroeien, dient het snoeimes te hulp te komen. Soms ook wenscht gij kleinere gewassen in te korten, om ze rijker te doen bloeien. Maar doe dat altijd met de natuur mee, namelijk zóó dat de karakteristieke vormen van den groei bewaard blijven.

Wat ieder, die zich eenigszins in de schoonheid zijner planten verdiept, spoedig zelf zal ontdekken is: dat het mozaiek-figuurtjes-leggen, esthetisch gesproken, uit den booze is, omdat het aan de vegetatieve natuur lijnen opdringt, die zij, van binnen uit, nooit zou geopperd hebben. Hij zal van zelf ongemerkt tot het parool komen: niet meer figuurtjes-leggen, maar groepeeren. Wie mozaïeken voor zijn vensters wenscht te hebben, goed genuanceerde kleurige vlakken, die kan ze immers van steen doen leggen; dààrvoor past de mozaïek stijl! Maar wie levende, bloeiende, geurige kruiden in zijn naaste omgeving wenscht, groepeer ze naar haren aard.

Hier en daar wordt reeds smaakvol gegroepeerd. Bij voorbeeld in kleinere decoraties aan vensters en veranda's en in de zoogenaamde rotspartijen.

Maar het feit, dat men in hetzelfde park of op dezelfde buitenplaats een mooie rotspartij vinden kan met losse groepeeren en, op twee minuten afstands, een bloementerras met de stijfste haringsla-mozaïeken, toont dat er nog heel weinig diepgang in het betere vaarwater is. Als dat zoo voortgaat, wordt binnen kort de moderne rotspartij eene conventie als een andere, en in haar soort even gekunsteld als de rococogrotten van honderdvijftig jaar geleden!

Men beproeve slechts altijd te groepeeren: met en zonder rotsblokken, bij huizen en aan den rand van grasvelden, overal.

Wanneer eenmaal dat zuivere beginsel is aangenomen, vertrouw men op eigen smaak. Hoe meer variatie van toepassing, hoe beter, ook wat plantensoorten betreft.

De vraag doemt somtijds op, of zulk een smaakvernieuwing van de vaklieden behoort uit te gaan of van het groote publiek.

Mij dunkt: ieder die er iets voor voelt, kan er het zijne toe bijbrengen.

't Ligt voor de hand dat, wat de techniek der kweekkunst betreft, de vaklui de aangewezen „deskundigen” zijn. Maar ieder bloemkweker heeft daarom nog niet altijd den levendigsten en zelfstandigsten zin voor natuurschoon, evenmin als ieder fabrikant van verfwaren schildertalent heeft. Daarenboven zou het bijna bovenmenselijk zijn, te verwachten dat er, bij hetgeen de vaklui aanprijzen en aanmoedigen, niet heel dikwijls eenig handelsbelang in